

ΘΟΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΑΛΑΙΧΤΟΙ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΥΠΟΘΕΣΗ:
ΠΑΡΑΛΙΕΣ, ΠΛΑΚΕΣ
ΚΑΙ (ΠΑΛΑΒΕΣ)*
ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΕΣ

*Ευτυχώς,
δεν εννοούν εμάς...

Εικόνες:
Λέλα Στρούτση

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΓΛΑΡΟΧΩΡΙ, ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

9.00 το βράδυ

Δεν κοιμόταν, ήταν απλώς ξαπλωμένη στην πετσέτα, ποτέ δεν κοιμόταν, η μαμά της τη φώναζε Ξύπνια, όχι μόνο επειδή ήταν η πιο έξυπνη από τις τρεις αλλά και γιατί είχε πάντα τα βλέφαρά της ανοιχτά. Πολύ δύσκολα και πολύ σπάνια κοιμόταν.

Πετάχτηκε επάνω τρομαγμένη κι ανακάθισε στην πετσέτα. Έκανε δυο τρία βήματα γύρω γύρω, κουνώντας πυρετικά τη λευκή της ουρά. Ύστερα γάβγισε δυνατά. Προσπάθησε τουλάχιστον. Ο ήχος που βγήκε όμως δεν έμοιαζε με γάβγισμα, περισσότερο τσιρίδα μωρού θύμιζε. Και παραπονιάρικο κλαψούρισμα.

Κινήθηκε λίγο δεξιά αριστερά και προσπάθησε να διακρίνει καλύτερα, να καταλάβει, να σιγουρευτεί. Οι θάμνοι δεν την εμποδίζουν τόσο και το σκοτάδι δεν ήταν πολύ βαθύ, υπήρχε φεγγάρι στον ουρανό και το μέρος λουζόταν σε μια ασημένια ανταύγεια. Προς το παρόν δεν έβλεπε πολύ καλά, ήταν πολύ μικρή, μόνο μύριζε κι ένιωθε.

Έβγαλε τη γλωσσίδα της έξω και με την υγρή της μουσούδα οσμίστηκε δυο τρεις φορές τον αέρα για να βεβαιω-

θεί. Όχι, η μυρωδιά που έπιαναν τα ρουθούνια της δεν ήταν της μαμάς της, που ερχόταν στη φωλιά. Ήταν η μυρωδιά ενός ξένου, άγνωστου άντρα και τώρα άκουγε τα βαριά του βήματα. Ήταν μια μυρωδιά που δεν της άρεσε, που τη φόβιζε. Ήταν πολύ μικρή ακόμη, αλλά ένιωσε τον κίνδυνο από ένστικτο.

Δίπλα της, οι δύο αδερφές της, η Υπναρού και η Μαχμουρλού, κοιμούνταν του καλού καιρού. Κλαψούρισε κι έσπρωξε με τη μουσούδα της τις απαλές κοιλίτσες τους, προσπαθώντας να τις ξυπνήσει, αλλά οι δυο αδερφές της δεν ξυπνούσαν ούτε με κανόνι. Σήκωσε το λευκό της κεφάλι με τα καφετιά μπαλώματα και γάβγισε τσιρίζοντας, με την ελπίδα να κρατήσει μακριά τον άντρα ή να ειδοποιήσει τη μαμά της. Εκείνη θα ήξερε πώς να τον αντιμετωπίσει.

Κλαψούρισε απογοητευμένη. Οι αδερφές της ούτε που είχαν καταλάβει τον κίνδυνο, συνέχιζαν να κοιμούνται κουλουριασμένες πάνω στην απαλή πετσέτα και δεν είχαν σκοπό να κουνηθούν ούτε εκατοστό.

Αλλά τα βήματα πλησίαζαν.

Ολοένα και περισσότερο.

Κοίταξε γύρω της τεντώνοντας τον λαιμό και τη μουσούδα της, γουρλώνοντας τα μάτια της. Μάταια. Δυστυχώς, δεν υπήρχε τίποτα να τις κρύψει, τίποτα να τις προστατέψει.

Θα μπορούσε να φύγει μόνη της, να το βάλει αμέσως στα πόδια. Τότε θα είχε κάποιες πιθανότητες να σωθεί. Μα δεν ήθελε να αφήσει τις αδερφές της, δεν μπορούσε να τις παρα-

τήσει μόνες. Ακόμα κι αν ξέφευγε από τον άντρα, θα αισθανόταν απαίσια, θα ένιωθε πως τις είχε προδώσει.

«Εδώ είστε, ε;» ακούστηκε δυνατή και απότομη η αντρική φωνή από πάνω τους.

Δυο χοντρά χέρια με γρατζουνισμένα δάχτυλα και βρόμικα νύχια απλώθηκαν, μάγκωσαν τα τρία κουταβάκια από τη ράχη, τα τύλιξαν στην κίτρινη πετσέτα που ήταν στρωμένη στη φωλιά τους και τα πέταξαν σ' ένα άδειο σακί που βρομούσε κάρβουνο και κρεμμύδια. Πρώτα έριξαν μέσα τη Μαχμουρλού, έπειτα την Υπναρού και τέλος την Ξύπνια. Ύστερα τα χοντρά δάχτυλα έσφιξαν γερά το άνοιγμα του σακιού με σχοινί και το πέταξαν στην πλάτη του άντρα που ξεκίνησε βιαστικά.

Καμιά τους δεν είχε κουράγιο πια, ο φόβος τις είχε παρालύσει. Ανάσαιναν με δυσκολία, οι καρδούλες τους χτυπούσαν σαν να τις βαρούσαν δέκα τυμπανιστές. Οι ανάσες τους έβγαιναν λαχανιασμένες, ακόμα και οι γλωσσίτσες τους, που κρέμονταν έξω από τα χείλη τους, είχαν στεγνώσει.

Θα μας πετάξει σε κανένα ρέμα και θα πεθάνουμε όλες μας από την πείνα, σκεφτόταν η Ξύπνια και μαζί με την αγωγή την πλημμύρισε και η θλίψη. Δε θα ξαναδούμε την αγαπημένη μας μαμά, δε θα μας αποκοιμίσει η απαλή της αγκαλιά, ούτε θα βυζάζουμε το γλυκό της γαλατάκι.

Μέχρι που ανάμεσα στις βαριές μυρωδιές του κάρβουνου και του κρεμμυδιού ξεχώρισε μία που της ήταν γνωστή. Γνωστή κι αγαπημένη.

Ήταν η μαμά της. Η μαμά της, που ήρθε να σώσει τα κου-
ταβάκια της. Τη μυρωδιά της θα την αναγνώριζε ανάμεσα σε
χιλιάδες, σε εκατομμύρια άλλες μυρωδιές.

Βάζοντας όλη τη δύναμη που κρατούσε στην ψυχούλα
και στα πνευμόνια της, άρχισε να γαβγίζει για να την ειδο-
ποιήσει.

Ένα γνώριμο κι επίσης αγαπημένο γάβγισμα απάντησε.
Ύστερα ακούστηκαν συρσίματα και τα γαβγίσματα έγιναν
άγρια, δυνατά.

Η μαμά χιμούσε στον ξένο άντρα που της έκλεβε τα παι-
διά, ορμούσε πάνω του να τα σώσει.

Η μαμά! Θα μας σώσει η μαμά! σκεφτόταν η Ξύπνια και
πανηγύριζε. Έφτασε την κρίσιμη ώρα!

Έτσι πίστευε, μέχρι που άκουσε έναν δυνατό κρότο. Κι
ύστερα έναν γδούπο. Και, τέλος, αργόσυρτα, πονεμένα γα-
βγίσματα που έσβηναν σιγά σιγά.

Ο άντρας γέλασε τρανταχτά κι ύστερα τακτοποίησε ξανά
το σακί στον ώμο του και συνέχισε το περπάτημά του μέσα
στη σιωπή.

Κάποιος να μας σώσει! Κάποιος να βρεθεί να μας σώσει!
σκεφτόταν η Ξύπνια με τρελή αγωνία και προσευχόταν στον
Θεό των σκυλιών και όλων των αθώων πλασμάτων της γης.

ΜΙΑ ΣΟΥΠΕΡ ΠΑΡΑΛΙΑ! ΕΝΑ ΚΑΡΟ ΠΛΑΚΕΣ! ΤΡΕΙΣ ΠΑΝΕΜΟΡΦΕΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΕΣ! ΠΑΝΕΜΟΡΦΕΣ, ΑΛΛΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΕΣ! ΠΩΣ; ΠΟΤΕ; ΓΙΑΤΙ;

Τα σχολεία έκλεισαν και το καλοκαίρι έφτασε για όλους. Σούπερ; Ντούπερ! Μαγιά, μάσκα, μπάλα και δρόμο για τις παραλίες. Για φοβερές πλάκες και τρομερές βουτιές στο Γλαροχώρι. Για ήλιο, θάλασσα και χαρά.

Χαρά; Χμ... Ναι... Δυστυχώς, όχι για όλους!

Οι φωτεινές μέρες σκοτεινιάζουν, όταν τα παιχνιδιάρικα κουτάβια της κατασκήνωσης εξαφανίζονται. Κάποιος τα έκλεψε; Κάποιος τα βασάνισε; Κάποιος τα σκότωσε; Τέρμα οι πλάκες, τα πράγματα γίνονται σοβαρά και οι Άπαιχτοι Ντετέκτιβ ρίχνονται στο κυνήγι! Τρομακτικοί πύργοι, σκοτεινοί φάροι, έρημα ψαροχώρια, αγριεμένα φαντάσματα, τίποτα δεν τους σταματά μέχρι να ανακαλύψουν τι απέγιναν οι τρεις γλυκές, χνουδωτές πριγκίπισσες.

Αλήθεια τώρα...

Δεν είναι τέλειο να είσαι ντετέκτιβ;

ISBN:978-618-03-1274-4

9 786180 312744

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81274

από 9 ετών